

Voorwoord

Uit respect voor mijn moeder en vader heb ik gewacht tot na hun overlijden om dit boek te schrijven en ermee naar een uitgever te stappen. Mijn jeugd was zwaar en turbulent, doch het zijn mijn ouders die ervoor gezorgd hebben dat ik groot geworden ben en daar ben ik hen dankbaar voor. Ik heb dit als kind vooral veel te weinig tegen mijn moeder gezegd. We leefden in een tijd waar complimenten niet werden aangeleerd, meer nog, veel te weinig werden uitgesproken. Er was te weinig ruimte om gevoelens uit te drukken. Positieve emoties gingen verloren in het geweld van de dagelijkse realiteit. De woorden 'goed' of 'slecht' die ik als kind wou roepen, geraakten nooit buiten de vier muren van het ouderlijke huis. Ook lang daarna hadden ze tijd nodig, veel tijd om het verleden te verwerken.

Het was een periode waarin ik met heel veel vragen zat. De situatie thuis liet echter niet toe dat deze gesteld werden. In mijn groeiproces en het pad dat me naar de toekomst leidde, is heel wat verkeerd gelopen.

Nu, 55 jaar later, kijk ik met veel fierheid achterom en zie ik vooral dat er heel wat mooie lichtpunten zijn overgebleven. Die koester ik. Ze moesten rijpen in zonlicht, tot ze body kregen om ze met de buitenwereld te delen en ikzelf in staat was om alles in een leesbare structuur te gieten. Het proces heeft wat tijd in beslag genomen, maar ondertussen heb ik de juiste wegwijzers en energie gevonden om nog een hele tijd door te wandelen.

Het was absoluut niet gemakkelijk om de kindermishandeling die ik meemaakte te delen met de multimediiawereld van vandaag. Elke dag worden er zoveel mensen beoordeeld en veroordeeld. Je moet al een olifantenvel hebben om de angsten uit het verle-

den te overleven. Weinig mensen kunnen zich de beleving van slachtoffers inbeelden, die is voor iedereen anders. De woorden goed of slecht zijn hier ongepast.

Toch hoop ik dat je als lezer verrast wordt door mijn ontboezeningen, mijn kwetsbaarheid en al mijn avonturen. Ik geloof ook dat je hier kracht, passie en inspiratie kan uithalen. Mijn gevoel geeft aan dat de woorden die ooit moesten zwijgen, vandaag toch nog zin hebben en vooruitzicht kunnen bieden aan opgroeiende kinderen en getraumatiseerde volwassen mensen die er op dit ogenblik nood aan hebben. Ik wil slachtoffers echt een hart onder de riem steken. Ze moeten weten dat ze er al lang niet meer alleen voor staan.

Laat ons investeren in een toekomst waar mooie dingen iets te bieden hebben aan de wereld. Ik heb al heel lang ondervonden dat beleggen in de liefde altijd het meeste zal opbrengen. Een beetje geluk bij ontmoetingen en de mensen die je kruist, zijn daarbij van onschatbare waarde.

In dit boek wil ik tonen wie ik echt ben, wat me gemaakt en gekraakt heeft. Welke avonturen ik beleefde. Ik wil met jullie delen wat me hoop heeft gegeven, wat me heeft geleerd dat je als mens veel sterker bent, als je in jezelf gelooft en als anderen dat ook doen.

Ik wil mensen die het moeilijk hebben met dit verhaal inspireren zodat ze over hun problemen kunnen praten en beetje bij beetje loslaten wat al zo lang onderhuids verankerd zit.

Laten we samen de donkere hoekjes en plaatsen ontdekken waar tot hiertoe nog geen licht kon binnenvallen. Het is belangrijk om ze een plaats te geven en opnieuw vooruit te kijken.

Ik wil mensen tonen dat meer uitleg vragen over wat normaal en abnormaal is, altijd moet kunnen. Als kind weet je dat niet, besef

en leer je dat niet. Het is in de beginjaren van je bestaan niet altijd even duidelijk wat kan en wat mag. Je weet helemaal niet of de opvoeding die je krijgt sociaal aanvaardbaar is.

Sommige onder ons hebben een lange, bange en moeilijke weg af te leggen vooraleer ze eindelijk op hun eigen benen kunnen staan, vooraleer ze als jongvolwassene de deur naar de echte wereld openen.

De samenleving is ondertussen gelukkig veranderd en in positieve zin geëvolueerd.

Er zijn veel minder taboes, er wordt meer gesproken en sociale media kijken met alles mee. Ik weet dat er ook nog heel veel achter die gevels verstopt zit en hoop dat de deur wordt opengezet om dit taboe buiten te laten.

Ondertussen ben ik papa van twee geweldige kinderen. Ik ben getekend door de kwetsuren uit mijn verleden maar tevens gevormd door alle mooie momenten die me veel plezier gaven en ervoor gezorgd hebben dat ik de man geworden ben, die ik altijd graag wou zijn. Die ik nu echt ben.

Ik wil het in dit boek niet alleen over mijn verleden hebben. Dat pad heb ik ondertussen grotendeels achter mij laten liggen. De feiten zijn gebeurd en de tijd kan niet teruggedraaid worden.

Hier ontdek je hoe ik de rugzak elke dag beetje bij beetje leegmaakte.

Het verhaal vertelt hoe ik als dwerg door het leven wandelde. In mijn jeugdjaren werd de rugzak zwaarder en zwaarder, tot ik volgroeide. Ik maakte hem zo leeg mogelijk en vulde hem opnieuw met licht materiaal, met zaadjes, die ik de laatste decennia plantte om de wereld te verbeteren.

Ondertussen ben ik, dankzij heel wat ziekenhuisbezoeken en

3.000 inspuitingen later al 1m68 geworden, ver van de geschatte lengte die voorspeld werd.

Wat voorafging, eiste een zware tol.

Uiteindelijk hebben humor, doorzetting, veerkracht en verbinding met heerlijke individuen de bovenhand genomen en heb ik me ontplooid tot de man die ik nu ben.